

IK HOU ZOOVEEL VAN U

DOOR ERIC VAN DER STEEN

Ik hou zooveel van u, dat alle dingen
tot schaduw van uw beeld verkoren zijn:
ik hoor u lachen, maar 't is de fontein,
ik zie een dubbel snoer van flonkeringen

het kleine medaillon der maan omringen,
dan zie ik hoe uw borsten 't blauw satijn
doen spannen, glanzend, een juweelenschrijn,
en 'k hoor het koren en herinneringen.

Ik zie den zomernacht aan u gelijk:
zijn weelde en gij, zij maakten dubbel-rijk,
zoo 't hart niet miste wat het lang verspilde;

en 'k ben zóó arm, dat als ik slapen kon,
ik droomen zou dat in de morgenzon
uw oogen als twee sterren lachen wilden.